

Voorwoord van de voorzitter

Beste Familie Huber,

2013 was weer een bewogen jaar met ups en downs.

De downs hebben we op het gebied van economie, werkeloosheid, natuurrampen maar ook bij vervelende oorlogen of ruzies in je eigen omgeving. En gelukkig zijn er ook politieke ups en worden er weer mensen vrijgelaten en worden stormen die ons land aanvallen door stevige dijken nu eens wel tegen gehouden en hebben we een nieuwe Koning en een mooie Koningin en wordt er soms toch een baan gevonden en blijven mensen eindeloos met elkaar gehuwd en worden ze meer dan honderd jaar oud.

De ups van een familievereniging zijn natuurlijk altijd de geboortes en de huwelijken en de downs zijn natuurlijk altijd de scheidingen en de overlijdensgevallen.

Ga ze niet allemaal noemen, maar één overlijden kan ik niet overslaan, ook omdat zij altijd op de familiedagen aanwezig was zolang ze het nog kon maar ook omdat ze voor mijzelf erg bijzonder was.

Ankie Poerink-Huber uit Vught de moeder van Urijan Poerink, ons bestuurslid, en van Willem Poerink, lid van de vereniging en Voogd van de Stichting Vredenhof, waartoe Schatzenburg behoort. Maar ook het jongere zusje van mijn vader (Urian Huber) en van Oom Ferry Huber, mede-initiator van onze familievereniging.

Wij noemden haar allemaal natuurlijk tante Ankie. Ze vond het allemaal reuzegezellig en moest hartelijk lachen om onze 'belangrijke familie'. Kortom

daar kwam ze niet voor, ze kwam omdat ze dol was op de familie en omdat ze vreselijk kon lachen. Ze vroeg bijvoorbeeld altijd of Jonne Huber ook kwam.

Ja die komt ook, hoezo? Nou die vind ik zo vermakelijk. Jonne was indertijd penningmeester van de familievereniging. En hij had er een potje van gemaakt (hij had natuurlijk veel belangrijkere zaken aan zijn hoofd) maar, beweerde hij "er is geen geld zoek. Het klopt allemaal en ach die mensen betalen echt wel. Maar ik kan het niet bewijzen. Ik heb het dus ook niet echt bijgehouden. Kortom er was niets behalve enkele envelopjes met geld en een schoenendoos met papertjes. Zo wist Jonne dat heel serieus te melden met drie brillen over elkaar heen, anders kon hij in de kas de bodem zien. Tenslotte riep hij een motie van walging over zichzelf uit. En dat vond tante Ankie zo prachtig dat die geleerde Jonne daar dat verhaal

met een uitgestreken gezicht afstak. Jonne kon niet meer stuk bij haar. En iedere keer als Jonne er dan inderdaad was, keek ze glunderend naar hem of

Tante Ankie

er nog meer van die heerlijke onzin uitkwam en gelukkig gebeurde dat ook veel.

Tante Ankie had veel plezier als het om onzin ging, getuige de verhalen van haar over haar broers in het verleden maar vooral de verhalen over haar man Oom Wim en haar vijf zoons die er zeker ook weg mee wisten. Als het daar om gaat heeft ze een geweldig leven gehad.

Maar ze heeft ook geschreven over jaren in het Jappenkamp in Indië. Dat moet toch vreselijk zijn geweest, alhoewel ze daar nooit echt over klaagde. Ze reed in Vught met haar Japanse autootje vrolijk rond en bestelde in een Restaurant als het even kon Teriyaki. Dan keken wij altijd

verbaasd en dan zei ze met een glimlach; "ja heb ik overgehouden aan het Jappenkamp!"

En natuurlijk ook het veel te vroeg overlijden van haar man Oom Wim en haar twee oudste zoons. Ze liet er nooit veel van merken, maar het moet heel erg zijn geweest voor haar.

Vanaf mijn dertiende meen ik heb ik bij haar mogen wonen dat wil zeggen ik werd opgenomen in het gezin Poerink. Voor mij een openbaring en een sprong naar een andere wereld. En daar ben ik haar erg dankbaar voor.

Er was eens iemand die ons gezelschap telde en zei: "ik dacht dat u vijf zoons had? Nee, zei ze ik heb er zes!" En daar mee was de vraag beantwoord. Het geeft een heel speciaal gevoel als je zelf die zesde bent. En dat gevoel gaf ze mij, in overvloed zelfs.

Voor onze kinderen toch een grootmoeder en voor Liselotte toch een schoonmoeder. Liselotte heeft de laatste jaren samen met Urijan tante Ankie iedere dag bezocht en haar heel goed leren kennen en ook zij zegt "ja ze is inderdaad heel bijzonder. En dat was ze zeker."

Onze familieverenigingsbestuur is weer diverse keren bij elkaar geweest en het is jammer dat we dat niet met zijn alle leden kunnen doen. De familiedag is altijd erg plezierig maar de bestuursvergaderingen zeker niet minder.

Er wordt gesproken over de gebruikelijke zaken zoals; de centen, de familiedag, alle ingezonden briefjes

en tegenwoordig e-mails. De website en haar ontwikkelingen en natuurlijk ons grootste project: Huberiana. Wie schrijft wat en hoe doen we dat en wie weet nog iemand die iets anders kan schrijven enz. enz.

Kortom denk nu niet dat we alleen maar borrelen eten en moppen tappen. We zijn er serieus mee bezig, kijken naar de toekomst, maken ons zorgen om het aantal leden. maken ons zorgen om het bekostigen van de nieuwe uitgave van het Nederland's Patriciaat, zijn aan het filosoferen over Facebook, proberen weer nieuwe dingen te bedenken voor de familiedag en sporen de junior-(bestuurs)leden aan om leden te werven.

Nederland's Patriciaat

Het potje om straks het Nederland's Patriciaat te bekostigen loopt aardig op, maar dat komt meer doordat het bestuur zelf het goede voorbeeld geeft en doneert dan dat andere leden doneren. Jammer dat het nog niet echt lukt om de draad op te pakken, op enkele uitzonderingen na.

Misschien moeten we een lijst maken en die in Huberiana plaatsen waarop

staat wie gedoneerd heeft? Nee, moet toch zo ook lukken!

Het zou zo kunnen zijn dat bijvoorbeeld Facebook een iets eenvoudiger fenomeen is om de jeugdige familieleden met elkaar in verbinding te brengen. We denken erover en gaan het uitproberen.

Mijn dochter Elsbeth is bezig met maken van interviews van leden van onze familievereniging. We denken dat daardoor er nog meer belangstelling voor elkaar zal ontstaan en dat is tenslotte het hoofddoel van onze familievereniging. Het verenigen van de familie!

Kortom we staat niet stil en roesten niet vast in de bestaande denkbeelden, maar doen alle moeite om vooruit te kijken en mee te gaan in de tijd. Als de leden dat nu ook doen en gezellig naar de familiedag komen en nog niet lid zijnde familieleden meenemen en lid maken dan wordt het vast weer een succesvol 2014.

Met hartelijke groet,
Rick Huber